

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Академічне співтовариство Михаїла Балудянського
(Словакія)

Вища Лінгвістична Школа (Польща)
Грузинський авіаційний університет (Грузія)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВИЩОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Матеріали III Міжнародної
Науково-практичної конференції

19 березня 2015 р.

Київ 2015

Чому ми відмінили розгляду саме цей компонент? Тому що, виходячи з членення рівня розвитку автора та його особистості педагогічної похідно-консультаційної практики, від упевненості або неуспішності комунікативної компетентності викладача, яким залежить підходження контексту з клієнтом іс може бути і можна про подальшу з ним ефективну роботу. Більше того, нерідко трапляється випадки, коли достатньо просто виклукати зовні залихи й кілька заняття, щоб вона активно включилася у самостійну роботу над цією компонентою професійної компетентності, забезпечуючи успіх у роботі практичного психолога і навчання. Навіть володінні значним обсягом теоретичного матеріалу та реальними навичками його практичного застосування, молодий психолог терпить фiasco, будучи не в змозі установити з клієнтом стосунки взаємної довіри. Наслідками можуть бути сумніви у правильності обраної професії, розчарування у собі, як фахівцеві та особистості, формування заноженої самооцінки та комплексу непідношніості.

Здавалось б, після розгляду цієї проблеми очевидний – створити у ВНЗ умови для розвитку у студентів достатнього рівня комунікативної компетентності. Але парадокс полягає у наступному: якщо на сьогоднішній день необхідний обсяг професійних знань, навичок і вмінь майбутнього психолога може отримати у тому ж профільному ВНЗ, то формування комунікативної компетентності уваги приділяється значно менше. Більше того, можна стверджувати, що засебільшого розвиток у студентів навичок професійної комунікації, які створюють відповідні спецкурси або організують і проводять тренінги ефективного спілкування.

Таким чином, впровадження у програму навчання профільних ВНЗ засобів ефективного формування та розвитку у студентів комунікативної компетентності надасть змогу суттєво підвищити якість підготовки майбутніх практичних психологів і забезпечити більш успішний початок їх професійної діяльності.

Вікторія Фурман
к. психол. н., м. Київ

Концептуальні засади рефлексивної компетентності як актуальної проблеми вишої професійної освіти

На шляху до гуманізації суспільства пріоритетною стає науково-практична проблема розвитку рефлексивної компетентності. Важливість рефлексивної компетентності в інноваційному освітньому просторі обумовлена потенціалом її впливу на процеси самоосвіти, самовиховання та саморозвитку. Вона виступає центральним феноменом внутрішньої активності викладача, є базовим механізмом самоорганізації психічної активності, механізмом розвитку і регуляції педагогічної взаємодії.

Рефлексивна компетентність є метою компетентності та виступає одним з ключових факторів особистісного та професійного розвитку в різних сферах діяльності. Її мета когнітивний характер виражається у сприянні ефективного розвитку всіх інших видів компетентностей, а тому, її розвиток грає вирішальну роль в освітньому процесі любого рівня складності, на будь-якому стадії освіти та самоосвіти. Рефлексивна компетентність обумовлена досвідом рефлексивної діяльності. У цьому контексті вона є науково обумовленою, заздалегідь спроектованою нормою, яка відображає соціальну потребу у підготовці майбутнього професіонала з чітко визначену рефлексивною позицією.

Таким чином, рефлексивна компетентність визначається як професійна якість особистості, що виявляється в ефективному здійсненні рефлексивних процесів, реалізації рефлексивних здібностей та прискорює особистісно-професійний розвиток, підвищуючи креативність діяльності.

Залежно від того, яка саме предметна дійсність рефлексується й перетворюється викладачем, виділяють наступні складові рефлексивної компетентності: соціальна

складова (комунікативний компонент), об'єктивна та інформаційна складові, при цьому викладач, як учасник соціальної та особистісної складової, в також маєть складову рефлексії викладач-студент». Когнітивна та комунікативна складова рефлексії – це складові компетентності – це рефлексії викладачем його власної з іншими, особистісні складові рефлексії – це рефлексії викладачем свого «Я», інтелектуальна складова рефлексії – це рефлексії викладачем уявлення про свої вчинки в відносинах рефлексії – рефлексії викладача-студента».

Взаємодія особистісної, інтелектуальної, когнітивної та комунікативної складової рефлексивної компетентності значно підвищує потенціал педагогічної компетентності викладача-студента», та виводять її на рівень, який необхідний для ефективної інноваційної діяльності.

Отже, формування рефлексивної компетентності вільбується в процесі рефлексивної діяльності, яка може бути організована в умовах спеціально створеного рефлексивного середовища, а сприяє розвитку рефлексивної компетентності викладача, якщо забезпечуватись психодіагностичним супроводом як у контексті підвищення кваліфікації, так і участь у спеціальних розвивальних програмах.

Леся Хоменю-Семенова
викладач, м. Київ

Переваги інтерактивних технологій в навчанні

Виходячи з того, що інтерактивне навчання – це навчання в режимі діалогу, під час якого відбувається взаємодія учасників педагогічного процесу з метою взаєморозуміння, інтерактивні технології навчання передбачають фронтальну роботу студентів та роботу навчальними групами.

Переваги інтерактивних технологій

Таблиця 1

№ уп	Інтерактивні технології	Переваги
1.	Інтерактивні ігри	спілкування у грі, наближене до реального життя, відпрацювання професійних навичок учасників гри, виявлення рівня володіння навичками, особливостей розумових процесів, рівня комунікації в них навичок, особливостей якостей учасників;
2.	Case-study	використання принципів проблемного навчання, отримання навичок роботи з групою, отримання навичок презентації, проведення рекламних заходів; уміння формулювати питання, аргументувати відповідь;
3.	Інтернет-технології (соціальні мережі, web-ресурси, електронне навчання і т. ін.)	формування та підвищення інформаційної культури всіх учасників навчального процесу; засвоєння, популяризація та передача інноваційних педагогічних технологій.